

UZASADNIENIE

A. D. został oskarżony o to, że w dniu 23.09.2013r. przywiózł z zagranicy przez drogowe przejście graniczne w G. bez zgłoszenia celnego towar w postaci 2000 paczek po 20 papierosów (...), bez uprzedniego oznaczenia znakami akcyzy oraz jednostkowymi cenami detalicznymi, przez co narażono na uszczuplenie podatek VAT w kwocie 7226,00 zł, podatek akcyzowy w kwocie 28061,00 zł i należność celną w kwocie 1226,00 zł, tj. o przestępstwo skarbowe z art.54§3 kks w zb. z art.63§2 i 6 kks w zb. z art.86§1 i 4 kks w zw. z art.7§1 kks.

Sąd Rejonowy w Olecku wyrokiem z dnia 11.03.2014r. w sprawie II.K.5/14 oskarżonego A. D. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to skazał go z mocy art.54§3 kks w zb. z art.63§2 i 6 kks w zb. z art.86§1 i 4 kks w zw. z art.7§1 kks, a na podstawie art.63§6 kks w zw. z art.7§2 kks wymierzył mu karę 360 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jeden stawki dziennej w kwocie po 100 złotych.

Na podstawie art.29 pkt 1 kks w zw. z art.30§1 i 2 kks w zw. z art.31§6 kks orzekł wobec oskarżonego środek karny – przepadek na rzecz Skarbu Państwa przedmiotów w postaci 2000 paczek po 20 papierosów (...), przechowywanych w magazynie Oddziału Celnego w G., wymienionych w pkt I ppkt.1 postanowienia o uznaniu za dowód rzeczowy /k.33/ i zarządził ich zniszczenie.

Na podstawie art.31§1 pkt.1a kks a contrario, art.31§3 pkt1 kks, art.230§2 kpk w zw. z art.113§1 kks zwrócił interwientowi (...) S.A.z/s w W.dowody rzeczowe w postaci Autobusu (...), nr rej. (...), dowodu rejestracyjnego DR(...), polisy ubezpieczeniowej nr (...), kluczyków do pojazdu (4 sztuki).

Na podstawie art.627§1 kpk w zw. z art.113§1 kks zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty i opłaty sądowe, w tym opłatę od kary grzywny w kwocie 3.600 zł.

Powyższy wyrok w części dotyczącej niezastosowania środka karnego w postaci ściągnięcia równowartości pieniężnej przypadku autobusu użytego do popełnienia przestępstwa skarbowego **zaskarżył Urząd Celny w Olsztynie**.

Orzeczeniu temu zarzucił na podstawie art.427§1 i 2 kpk i art.438§1 pkt.3 kpk błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na nie zastosowaniu przepisu art.32 kks, poprzez nie orzeczenie obowiązku ściągnięcia równowartości przypadku przedmiotów służących do popełnienia czynu zabronionego z uwagi na niewspółmierność, która w tym przypadku nie zachodzi..

Wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia w następujący sposób: orzeczenie środka karnego w postaci obowiązku świadczenia równowartości przypadku autobusu (...)od oskarżonego w kwocie 275.300,00 zł.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja Urzędu Celnego w Olsztynie jest oczywiście bezzasadna i nie może odnieść oczekiwanego w niej skutku w postaci zmiany zaskarżonego wyroku w części dotyczącej niezastosowania środka karnego w postaci ściągnięcia równowartości pieniężnej przypadku autobusu użytego do popełnienia przestępstwa skarbowego.

Na wstępie należy stwierdzić, że ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego nie są w żaden sposób wadliwe, albowiem oparł on je na całokształcie materiału dowodowego ujawnionego podczas przewodu sądowego, dowody zebrane w sprawie ocenił zgodnie z dyrektywami art. 7 kpk, a swoje stanowisko uzasadnił. Również ustalenia w zakresie winy nie budzą wątpliwości. Ustaleń faktycznych poczynionych przez ten Sąd skarżący zresztą nie kwestionował.

Należy podkreślić, iż zgodnie z art. 29 pkt 2 kks przepadek przedmiotów obejmuje narzędzie lub inny przedmiot stanowiący mienie ruchome, które służyło lub było przeznaczone do popełnienia przestępstwa skarbowego. Jak stanowi art. 30§1 kks Sąd może orzec przepadek przedmiotów tylko w wypadkach przewidzianych w kodeksie, a orzeka

jeżeli kodeks tak stanowi. Przepadek ustanowiony w art. 30§2 kks ma charakter fakultatywny wobec przedmiotu przestępstwa i środków do jego popełnienia, jakim jest niewątpliwie w niniejszej sprawie autobus (...). Przepadek przewidziano w tym wypadku przy przestępstwach celnych m.in. art. 63§1-6 kks.

W przedmiotowej sprawie A. D. został uznany za winnego popełnienia czynu określonego w art. 54§3 kks w zb. z art.63§2 i §6 kks w zb. z art.86§1 i §4 kks w zw. z art. 7§1 kks.

Jak wynika z komentarza do art.29 kks Kardas Piotr, Łabuda Grzegorz, Razowski Tomasz, LEX 2010, narzędziem lub innym przedmiotem stanowiącym mienie ruchome, które było przeznaczone do popełnienia przestępstwa skarbowego jest taki przedmiot, którego zasadniczym celem jest użycie do popełnienia przestępstwa skarbowego. W grę wchodzi przede wszystkim środek przewozowy niekoniecznie specjalnie przysposobiony do popełnienia przestępstwa skarbowego.

Należy podkreślić, iż zgodnie z przepisami kodeksu karnego skarbowego nie orzeka się przypadku przedmiotów, gdy przedmiot ten jest własnością osoby trzeciej, a sprawca uzyskał go w drodze przestępstwa lub wykroczenia (art.31§2), bądź też jego wartość do wagi przestępstwa skarbowego byłaby niewspółmierna. (art.31§3 pkt1).

Podstawa wyłączenia orzekania przypadku podlega ocenie, należy bowiem rozważyć wzajemny stosunek wagi czynu i wartości przedmiotu, który ma ulec przypadkowi, a więc przede wszystkim wartości przedmiotu przemytu celnego i wartości pojazdu, w którym ukryto przedmiot czynu, a więc który służył do jego popełnienia, choć nie był specjalnie do tego przystosowany. W przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy niewątpliwie dokonał takiej oceny, zaś swoje wnioski w tym zakresie szczegółowo opisał w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Wskazać również należy, iż istota środków karnych przypadku przedmiotów, jak i ściągnięcia jego równowartości pieniężnej wskazuje, że środku ściągnięcia równowartości pieniężnej przypadku przedmiotów, o którym mowa w art.32 kks, nie stosuje się, gdy samego przypadku przedmiotów nie orzeka się z uwagi na jego niewspółmierność do wagi czynu. Skoro bowiem przepadek przedmiotów jest uznany za niewspółmierny do wagi czynu (bez względu na to czyją własnością jest przedmiot, którego miałby on dotyczyć) to wykluczone jest także sięganie w zamian za nieorzecanie przypadku po środek karny ściągnięcia z oskarżonego równowartości pieniężnej przedmiotu tego przypadku. (por. wyrok Sądu Najwyższego z 28.02.2006r., V.KK.472/05, LEX nr 181321). Powyższe stanowisko Sądu Najwyższego w pełni podzielił Sąd Rejonowy, jak również Sąd Okręgowy rozpoznający niniejszą sprawę.

W przedmiotowej sprawie bezsprzecznie mamy do czynienia z wyżej opisanymi przesłankami. Niewątpliwie oskarżony został uznany za winnego popełnienia czynu polegającego na przewożeniu towaru o wartości celnej 2129,00 zł (k.22), który został przywieziony przez niego z zagranicy bez zgłoszenia celnego i przedstawienia organowi celnemu, przez co nastąpiło narażenie na uszczuplenie należności celnej w wysokości 1226,00 zł oraz podatków w kwocie 35.287,00 zł, z czego podatek akcyzowy 28061,00 zł oraz podatek VAT 7.226,00 zł.

W świetle powyższego Sąd Rejonowy słusznie uznał, iż orzeczenie obowiązku świadczenia równowartości przypadku pojazdu byłoby niewspółmierne do wagi czynu, niehumanitarne i sprzeciwiałoby się dyrektywom wymiaru kary. Wskazują na to przede wszystkim powyżej przytoczone kwoty wartości celnej i narażonych na uszczuplenie należności publicznoprawnych oraz wartość przedmiotowego autobusu, która została ustalona na kwotę 338.250,00 zł (k.85). Podkreślić należy, iż wartość przedmiotu, który miałby ulec przypadkowi prawie dziesięciokrotnie przewyższa wartość przedmiotu przemytu celnego (łącznie z należnościami podatkowymi). Tym samym mamy do czynienia niewątpliwie z rażącą niewspółmiernością, o której mowa w art.31§3 pkt.1 kks.

Mając na uwadze powyższe Sąd Rejonowy prawidłowo rozważył wzajemny stosunek wagi czynu i wartości przedmiotu, który miałby ulec przypadkowi. Słusznie też uznał, iż w przedmiotowej sprawie zachodzi „niewspółmierność do wagi przestępstwa”, o której stanowi art.31§3 pkt. 1 kks. Mając na uwadze przepisy kodeksu karnego skarbowego oraz przedstawione powyżej stanowisko Sądu Najwyższego nie orzekł wobec oskarżonego obowiązku zapłaty równowartości przypadku przedmiotu. Nie sposób zgodzić się ze skarżącym, iż majątność oskarżonego winna skutkować orzeczeniem wobec niego obowiązku zapłaty równowartości pieniężnej przypadku przedmiotu, skoro

byłoby to sprzeczne z przepisami kodeksu karnego skarbowego. Owszem sytuacja majątkowa oskarżonego ma znaczenie, jednak przy wymierzaniu kary grzywny (co nota bene Sąd I instancji uwzględnił), a nie przy orzekaniu środka karnego. Dodatkowo oskarżony z uwagi na swoją sytuację finansową został obciążony kosztami i opłatami za postępowanie przed Sądem I instancji.

Biorąc pod uwagę powyższe, w ocenie Sądu odwoławczego, brak jest podstaw, by w zaskarżone orzeczenie ingerować. Wyrok Sądu Rejonowego zatem jako słuszny i prawidłowy utrzymany został w mocy, a apelacja została uznana za oczywiście bezzasadną (art.437§1 kpk).

W oparciu o art.113 kks w zw. z art. 636§1 kpk kosztami procesu za postępowanie odwoławcze Sąd obciążył Skarb Państwa.